

JAKOU MNE MĀ• PĀ•NBĀ®H RĀ•D ... - 2.

ĀĀEtrtek, 19 zĀĭĀ™Ā- 2019

OK, zpĀĭtky na nuda plĀĭĀ¾â€! No, dokonce jsem tam doĀĭla k poznĀĭnĀ-, Ā¾e mnohem krĀĭsnĀĭĀĭ- je Ā¾enskĀĭ v letech, tĀĭle, neĀ¾ Ā¾enskĀĭ hubenĀĭ, co jĀ- na kostĀ™me visĀ- povadlĀĭ kĀ-Ā¾e, a nakonec jsem byla velmi hrdĀĭ na svĀ© pĀ™imĀ opĀĭlenĀ© proporce. ZvlĀĭĀĭ kdyĀ¾ jsem nesvĀ-tila aĀ¾ na SlovinskĀ© pobĀ™eĀ¾Ā-, co bylo naproti pĀ™mes moĀ™e, A c mĀĭm moc rĀĭda, a myslĀ-m si, Ā¾e jsem krĀĭsnĀĭ.

Tento zpĀ-sob dovolenĀ© jsem si zamilovala a dalĀĭĀ-ch Āĭest let jsem se tam pravidelnĀĭ vracela, uĀ¾ jen proto, Ā¾e tam nemusĀ-Āĭ prĀĭt prĀĭdlo. Venku to posbĀ-rĀĭĀĭ rukou, rajĀ•ata koupĀ-Āĭ od prodejce, co pĀ™iplul na lodi, a domĀ- si dovezeĀĭ Ā•erstvĀ½ bobkovĀ½ list â€!

Na konci prĀĭjzdnin mi zavolal mĀĭ starĀ½, o hodnĀĭ starĀĭ- kĀĭmoĀĭ farmĀĭĀ™, Ā¾e jsem mu jednou naslibovala, Ā¾e mu pojedu pĀ™eklĀĭdat do Francie, Ā¾e chce koupit konĀĭ Percherony do koĀ•Āĭru, a tak Ā¾e kdy jedeme. PĀ™ekvapilo mĀĭ to, ale jsem Ā¾ena Ā•inu a odvĀĭtila jsem, Ā¾e kdy chce. Tak aĀĭ prĀ½ udĀĭlĀĭm nĀĭjakĀ½ itinerĀĭĀ™ a ve Ā•tvrtek jedeme.

JĀĭ Ā¾ĀĭdnĀ½ neudĀĭlala, zabalila si noĀĭas a vyrazili jsme smĀĭr Francie, oblĀ-benĀĭ to mĀĭ zemĀĭ. Celou cestu hrotil, Ā¾e nebude spĀĭt pod mostem, je to totiĀ¾ vcelku bohatĀ½ Ā•lovĀĭk, co jezdĀ- do 4 hvĀĭzdiĀ•kovĀ½ch hotelĀ-. Z toho jsem ho hbitĀĭ vyvedla, Ā¾e jĀĭ na nĀĭco takovĀ©ho nemĀĭm, aĀĭ se nestrachuje, Ā¾e mosty nebudou.

U Verdunu jsem naĀĭla prima penzion, dali jsme si veĀ•eĀ™mi, ta ho oblaĀ¾ila, pochopil, Ā¾e i jĀĭ jsem gurmĀĭn, Ā¾e se mnou se neztratĀ-, a pĀ™estal se strachovat. PerĀĭerĀ•nskĀ© Ā°dolĀ- bylo nĀĭdhernĀ©, francouzskĀĭ jĀĭ-dla, deserty, vĀ-na i sĀ½ry vĀ½bornĀ©, Francouzi natĀ™epanĀ-, Ā¾e hovoĀ™Ā-m jejich Ā™eĀ•Ā-, byli vstĀ™Ā-cnĀ-.

Pak jsme se rozhodli, Ā¾e se posuneme k zĀĭmkĀ™m na LoiĀ™e, a to byl dobrĀ½ tah, byly nĀĭdhernĀ©, Āĭkoda, Ā¾e jsem jich vidĀĭla jsem zlomek.

To bohatstvĀ- zĀĭmku Fontainebleau, ta nĀĭhera, ta lĀĭska k historickĀ½ch vĀĭcem naĀĭich pĀ™edkĀ™ na zĀĭmcĀ-ch ve mĀĭstech â€! vrĀĭtila bych se tam kdykoliv znovu. A kdykoliv je mi mizernĀĭ, zabrousĀ-m v duĀĭi do tĀĭch prĀĭjzdnin a je mi fajnâ€!

KdyĀ¾ si vzpomenu na aromatickou zahradu, vysazenou postaru, kde kopr mĀĭl pĀ™Ā-jemnou mentolovou vĀĭniâ€! dvĀĭ bĀĭlĀ© kadibudky vedle sebe, s obrĀĭzky panĀĭĀ•ka a panenky, kde jsme sedĀĭli kaĀ¾dĀ½ v jednĀ©, prdĀĭli, povĀ-dali si a dĀĭsnĀĭ se tomu Ā™ehtali â€!

Cestou domĀ™ z Francie to okomentoval, Ā¾e to byla Ā°Ā¾asnĀĭ dovolenĀĭ, Ā¾e se uĀ¾ dlouho tak nepobavil, nenaĀ™ehtal, Ā¾e je naplnĀĭnĀ½ nĀĭdhernĀ½mi zĀĭĀĭtky a dokonce jsme se ani nepoprĀli!

Tak, a te se vrátím ke svému expé-teli, kterého jsem se vrátím a se vámi seznal, jezdili jsme do toho nudakempu spolu i několikrát za rok. Vše je moc hezké a až do té doby, než se do toho vložíme - zkrátka. No, po čtyřech letech mě napadlo, že kdyby jsem přišel - v té době, a za celý ty roky jsem se nepohádal a furt je to idylka, tak jsem mu nabídl, že bychom mohli najít společně hospodařit, na starší kolená, třeba tak, že bychom udělali jeden společný účet do kterého budeme mít oba příděl.

Na který děláme každých 10 tisíc-covek, nebo měsíčně, dle domluvy, a z toho se zaplatí náklady na bydlení - jako voda, elektrika, wifina, jídlo, drogerie a co zbyde, necháme na dověru nebo si to třeba rozdělíme.

A tá má idylka skončila. Šplnám bez slova zmizel, máš c jsem ho neviděl, pak se objevil, řekl jsem, že navštívíme na nějaké diskuzi a nic. Tak jsem znovu svůj návrh zopakovala a opřít se reakce, přitom trojice přítelů - ke zdi mi řekl, že nevím, co mi na to má přiznat.

Trochu jsem nechápala, v čem je problém. U normálního lidu - mi to připadá na diskuzi s kávou tak na 20 minut. No - opřít se neobjevil další - přelok, nevolal a já nehrotila.

Po čase mi došlo, že jsme se rozešli.

Pak jsme se nějakým potkali a opřít se zaal volat, třeba - kal, jak ho to bolí, jak se mu stáská, jak má dásně miluje a asi jsem nějak blbě řekl, že se bude chtít vrátit, že otevřeme naši diskusi.

Ne, nestalo se, jen stesky... Nesla jsem to blbě a hrozně se mi stáská, ale nejsem ten, co prosím. Pobuřila jsem si ve vaně u whisky. Ale zůstalo ve mně nezodpovězeno dost otázek.

Až mi po dlouhém, dlouhém čase, jednou na velikonocích, přišlo od nějaké takové hezké přítelkyně - s nějakými obrázky, a se spoustou jiných adres a znáte to, tzv. hromadný korespondence.

Jsem slušnější a lovk i popřela jsem to a nechala to být, na oživovat staré rány.

Asi za 14 dnů - to přišlo znovu, rychle to otevřu, s myšlenkou, že pro mě až stačí - někde sklerotní - někde mi to posílají znovu a přijímu, až už to od Tebe májmá, a odejdu.

Těže práci - den, ale stejně mi to v podvědomí vrtalo hlavou, tak to znovu odpočívám a s vámi - prozkoumání - zjistím, že je pod tím nějaká drobná soukromá korespondence, která není u nás: až na kamarádstvím - Ti přednáš. A zjišťuji, že mi to přišlo z jiných adres.

I když odpovím a přijímám - až posíláte mi omylem svou soukromou korespondenci a odejdu. Obratem mi přišlo odpověď, až že ne omylem, že mi to poslala z nějaké adresy. Trochu jsem nepobárala a začala si s přímou paní - psát, o te u nás jsem byl valím společně - teli a!

A jak jsme si tak psaly, dostaly jsme se k určitému události v jeho životě, kde jsme figurovaly obě, já u Kladna a ona u Humpolce, a tak jsme si přiknaly celý odpoledne psaly, až nám došlo, že má rána

stanoviště po republice. Já nejednou dostala odpovědi na všechny svá otázky, třeba - kde byl o věkendu, proč nechtěl společnou domácnost, společně placené náklady, proč mě nikdy nepozval k sobě do bytu do Humpolce, proč mě nikdy nepředstavil své rodině, sestře a tyťem dětem!

Najednou mi to bylo celá jasné, a přestalo to bolet.

A teď je třeba, abych se vrátila na zářek toho prvního
věku, já se totiž neseznamuju! Já vědy, ne^{3/4} rozdělím to první, u^{3/4} jsem
seznámená - asi jsem loutka, ale - to je zase
asi na další věk!

Váje INKA